

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER**

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID  
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.771 van 1 februari 2016  
in de zaak A. 218.038/XIV-36.860**

In zake :           XXXXX  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Pierre Robert  
                    kantoor houdend te 1030 Brussel  
                    Eugène Smitsstraat 28-30  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en  
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 7 januari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 157.700 van 4 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 januari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1.               Verzoeker heeft de schending van artikel 10.3.b van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale

bescherming' niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. Te dezen wordt met de aanvankelijk bestreden beslissing verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond verklaard. Het arrest 2014/1 van het Grondwettelijk Hof waarop verzoeker zich steunt, heeft daarentegen betrekking op het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op grond van artikel 39/2, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag of vraag om subsidiaire bescherming. Het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar verzoeker verwijst, heeft dan weer betrekking op de detentie van een asielzoeker met een ernstige ziekte. Beide arresten zijn dan ook niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers cassatieberoep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een dergelijke beslissing van de staatssecretaris als annulatierechter optreedt, vermocht in het bestreden arrest op wettige wijze te stellen dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar informatie die dateert van na de aanvankelijk bestreden beslissing om de onwettigheid ervan aan te tonen. Met zijn kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert zich te baseren op actuele en relevante informatie, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert te erkennen dat hij in geval van terugkeer naar Guinee een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zal lopen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoek voert naar het risico op een verslechtering van zijn gezondheidstoestand, gaat verzoeker voorbij aan de beperkte annulatiebevoegdheid waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikte. In tegenstelling tot wat verzoeker in een vijfde onderdeel van het eerste middel aanvoert, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet dat "antiretrovirale middelen die op wisselende manier aanwezig zijn een adequate behandeling kunnen vormen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt enkel, in toepassing van zijn annulatiebevoegdheid, vast dat "in het advies dat samen met de bestreden beslissing dient te worden gelezen, [...] op goede gronden [wordt] vastgesteld dat [...] er ruim voldoende antiretrovirale medicijnen beschikbaar zijn".

Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. Met zijn tweede middel tracht verzoeker aan te tonen dat er wel degelijk sprake is “van een reëel risico in de zin van artikel 9<sup>ter</sup> van de [vreemdelingenwet]”. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

### **B E S L U I T :**

**1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op een februari tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**Carlo Adams**